

Gdańsk, 06.01.2026 r.

dr hab. Miłosz Gac, prof. UWSB Merito w Gdańsku
Uniwersytet WSB Merito w Gdańsku

RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

Pani mgr Dominiki Trojanowskiej pt. „*Wzmacnianie wschodniej flanki NATO jako element polityki bezpieczeństwa Polski w latach 2014–2024*”

przygotowanej pod kierunkiem naukowym Pana dr. hab. Przemysława Wywiśla, prof. UKEN

1. ZNACZENIE PODJĘTEGO TEMATU ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

Rozprawa doktorska mgr Dominiki Trojanowskiej podejmuje problematykę bezpieczeństwa państwa w kontekście zmian środowiska międzynarodowego po agresji Federacji Rosyjskiej na Ukrainę, ze szczególnym uwzględnieniem roli Polski jako państwa granicznego oraz uczestnika systemu bezpieczeństwa euroatlantyckiego. Już sam wybór tematu należy uznać za w pełni zasadny, aktualny oraz istotny z punktu widzenia dyscypliny nauk o bezpieczeństwie. Autorka lokuje swoje rozważania w obszarze zagadnień strategicznych, odnosząc je do realnych procesów politycznych, militarnych i instytucjonalnych zachodzących w Europie Środkowo-Wschodniej po 2014 roku, a w szczególności po eskalacji konfliktu rosyjsko-ukraińskiego w 2022 roku. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że rozprawa nie ogranicza się do deskryptywnego opisu wydarzeń międzynarodowych ani do prostego zestawienia faktów politycznych i wojskowych. Autorka podejmuje próbę analitycznego ujęcia problemu bezpieczeństwa w perspektywie systemowej, łącząc zagadnienia z zakresu bezpieczeństwa międzynarodowego, bezpieczeństwa regionalnego oraz bezpieczeństwa narodowego. Tym samym praca wpisuje się w nowoczesne nurty badawcze, w których bezpieczeństwo nie jest rozumiane wyłącznie jako kwestia militarna, lecz jako złożony proces obejmujący czynniki polityczne, strategiczne, instytucjonalne oraz społeczne.

We wstępie rozprawy autorka wyraźnie sygnalizuje, że przedmiotem jej zainteresowania jest nie tylko sama wojna jako konflikt zbrojny, lecz także jej konsekwencje dla architektury bezpieczeństwa w regionie oraz dla pozycji i roli Polski w systemie sojuszniczym. Takie ujęcie tematu należy uznać za szczególnie cenne z punktu widzenia nauk

o bezpieczeństwie, ponieważ pozwala ono na analizę dynamiki zagrożeń oraz mechanizmów adaptacyjnych państwa w warunkach gwałtownie zmieniającego się środowiska międzynarodowego. Istotnym walorem pracy jest również osadzenie rozważań w kontekście geopolitycznym i strategicznym. Autorka trafnie identyfikuje Europę Środkowo-Wschodnią jako obszar o podwyższonej wrażliwości bezpieczeństwa, wskazując na znaczenie wschodniej flanki NATO oraz rolę Polski jako państwa buforowego i logistycznego zaplecza dla wsparcia Ukrainy. Takie podejście pozwala na wyjście poza wąsko rozumianą perspektywę narodową i wpisanie problematyki rozprawy w szerszy kontekst bezpieczeństwa regionalnego i międzynarodowego.

Z punktu widzenia innowacyjności naukowej należy podkreślić, że praca podejmuje tematykę, która co prawda była już przedmiotem analiz politologicznych i strategicznych, jednak wciąż stosunkowo rzadko była opracowywana w sposób kompleksowy w ramach dyscypliny nauk o bezpieczeństwie. Autorka nie ogranicza się do analizy jednego wymiaru zagrożeń, lecz podejmuje próbę całościowego ujęcia problemu, uwzględniając zarówno aspekty militarne, jak i polityczne, sojusznicze oraz instytucjonalne. W tym sensie rozprawa wnosi istotny wkład do dyskusji nad rolą państw średniej wielkości w systemie bezpieczeństwa międzynarodowego w warunkach konfliktu o charakterze konwencjonalnym i hybrydowym. Na uwagę zasługuje także fakt, że autorka podejmuje zagadnienie odporności państwa oraz zdolności adaptacyjnych struktur bezpieczeństwa, co stanowi jedno z kluczowych wyzwań współczesnych badań nad bezpieczeństwem. Analiza ta ma znaczenie nie tylko teoretyczne, lecz również praktyczne, ponieważ odnosi się do realnych procesów decyzyjnych i instytucjonalnych zachodzących w Polsce w ostatnich latach. Tym samym rozprawa posiada potencjał aplikacyjny i może stanowić punkt odniesienia zarówno dla dalszych badań naukowych, jak i dla analiz eksperckich oraz strategicznych.

Podsumowując, należy stwierdzić, że wybór tematu rozprawy jest w pełni uzasadniony, a jego opracowanie odpowiada aktualnym potrzebom badawczym dyscypliny nauk o bezpieczeństwie. Autorka podejmuje zagadnienie o wysokim stopniu doniosłości poznawczej i praktycznej, a zaproponowana perspektywa badawcza pozwala na pogłębioną analizę jednego z najważniejszych wyzwań bezpieczeństwa w Europie w XXI wieku.

2. OCENA METODOLOGICZNA

a) Problem badawczy, cele pracy, hipotezy oraz pytania badawcze

W części metodologicznej rozprawy mgr Dominika Trojanowska w sposób przejrzysty i uporządkowany formułuje zarówno cel główny pracy, jak i wynikające z niego problemy badawcze, pytania badawcze oraz hipotezy. Konstrukcja tej części świadczy o poprawnym rozumieniu zasad metodologii badań w naukach o bezpieczeństwie oraz o świadomości konieczności zachowania logicznych zależności pomiędzy celem badawczym, problemem badawczym i zastosowanymi narzędziami analitycznymi.

Autorka jako cel główny rozprawy wskazuje analizę wpływu agresji Federacji Rosyjskiej na Ukrainę na bezpieczeństwo Polski oraz ocenę roli, jaką Polska odgrywa w nowym układzie bezpieczeństwa regionalnego i euroatlantyckiego. Cel ten został sformułowany w sposób jednoznaczny i pozostaje adekwatny do przyjętego zakresu badań. Co istotne, nie ma on charakteru wyłącznie deskryptywnego, lecz zawiera wyraźny komponent analityczny i oceny, co należy uznać za szczególnie pożądane w badaniach prowadzonych w ramach dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Na bazie celu głównego autorka formułuje zasadniczy problem badawczy, sprowadzający się do pytania o to, w jaki sposób wojna rosyjsko-ukraińska wpłynęła na bezpieczeństwo Polski oraz na jej pozycję w strukturach NATO i Unii Europejskiej. Problem ten został prawidłowo osadzony w realiach współczesnego środowiska bezpieczeństwa i uwzględnia zarówno wymiar zewnętrzny bezpieczeństwa państwa, jak i uwarunkowania wewnętrzne związane z koniecznością adaptacji struktur obronnych, decyzyjnych i instytucjonalnych. W ramach problemu głównego autorka wyodrębnia szereg problemów szczegółowych, odnoszących się między innymi do zmian w architekturze bezpieczeństwa Europy Środkowo-Wschodniej, roli Polski jako państwa frontowego i logistycznego zaplecza dla Ukrainy, znaczenia sojuszy międzynarodowych w procesie wzmacniania bezpieczeństwa narodowego oraz wpływu konfliktu zbrojnego na krajowe mechanizmy planowania i zarządzania bezpieczeństwem. Taki układ problemów szczegółowych należy ocenić pozytywnie, gdyż umożliwia wielowymiarową analizę badanego zjawiska i zapobiega nadmiernemu zawężeniu perspektywy badawczej.

Rozprawa zawiera również hipotezy badawcze, które stanowią logiczne rozwinięcie postawionych problemów. Hipotezy te odnoszą się między innymi do wzrostu znaczenia Polski w systemie bezpieczeństwa NATO po 2022 roku, zwiększenia roli wschodniej flanki Sojuszu oraz intensyfikacji działań państwa w zakresie wzmacniania zdolności obronnych i odporności

strategicznej. Należy podkreślić, że hipotezy te nie mają charakteru deklaratywnego ani oczywistego, lecz zostały sformułowane w sposób umożliwiający ich weryfikację w toku analizy empirycznej i porównawczej. Na uwagę zasługuje również fakt, że autorka unika nadmiernej liczby hipotez, koncentrując się na tych, które są kluczowe z punktu widzenia realizacji celu pracy. Takie podejście sprzyja zachowaniu spójności metodologicznej i umożliwia pogłębioną analizę zamiast powierzchownego omawiania wielu wątków. Z metodologicznego punktu widzenia można jedynie rozważyć, czy nie byłoby zasadne wyraźniejsze rozróżnienie hipotez odnoszących się do bezpieczeństwa militarnego od tych, które dotyczą bezpieczeństwa polityczno-instytucjonalnego. Brak takiego podziału nie wpływa jednak negatywnie na ogólną poprawność koncepcji badawczej.

Podsumowując, należy stwierdzić, że cele pracy, problemy badawcze, pytania badawcze oraz hipotezy zostały sformułowane poprawnie metodologicznie, pozostają ze sobą w logicznej relacji i stanowią solidną podstawę dla dalszych analiz przeprowadzonych w kolejnych rozdziałach rozprawy.

b) Metody badawcze – adekwatność, przejrzystość i zastosowanie

Autorka zastosowała zróżnicowany zestaw metod badawczych, co świadczy o jej świadomości metodologicznej oraz zrozumieniu interdyscyplinarnego charakteru analizowanego problemu. W rozprawie wykorzystano między innymi analizę literatury przedmiotu, analizę dokumentów strategicznych i normatywnych, metodę porównawczą, analizę instytucjonalną oraz jakościową technikę badawczą w postaci pogłębionych wywiadów eksperckich. Dobór tych metod należy uznać za zasadniczo adekwatny do badań nad bezpieczeństwem państwa w warunkach konfliktu zbrojnego i dynamicznie zmieniającego się środowiska międzynarodowego. Na pozytywną ocenę zasługuje zwłaszcza wykorzystanie metody porównawczej oraz analizy dokumentów strategicznych NATO i Unii Europejskiej, co pozwoliło osadzić rozważania dotyczące bezpieczeństwa Polski w szerszym kontekście sojuszniczym i instytucjonalnym. Autorka trafnie łączy perspektywę krajową z międzynarodową, unikając izolowania przypadku Polski od procesów zachodzących w otoczeniu zewnętrznym.

Z metodologicznego punktu widzenia szczególnej uwagi wymaga sposób wykorzystania pogłębionych wywiadów eksperckich. Autorka informuje o ich przeprowadzeniu oraz wskazuje środowiska, z których pochodzili rozmówcy, w tym przedstawiciele polskiej dyplomacji w Stałych Przedstawicielstwach RP przy NATO i Organizacji Narodów Zjednoczonych, a także pracowników Rządowego Centrum

Bezpieczeństwa. Jednocześnie autorka uczciwie zaznacza ograniczenia tej techniki badawczej, wynikające z konieczności anonimizacji części rozmówców oraz skrócenia niektórych wypowiedzi. Zasadne byłoby jednak bardziej precyzyjne określenie metodologicznej roli wywiadów eksperckich w strukturze rozprawy. W szczególności nie zostało jednoznacznie wskazane, czy wywiady te miały charakter eksploracyjny, służący identyfikacji i pogłębieniu problemów badawczych, czy też pełniły funkcję weryfikacyjną wobec sformułowanych hipotez. Brakuje również informacji dotyczących stopnia ustrukturyzowania wywiadów oraz istnienia wspólnego schematu pytań, co utrudnia ocenę porównywalności uzyskanych wypowiedzi oraz ich funkcji analitycznej. W konsekwencji kwestia ta wymaga doprecyzowania i zasadne byłoby, aby doktorantka podczas obrony odniosła się do metodologicznego znaczenia wywiadów eksperckich, wskazując, w jaki sposób materiał jakościowy został włączony do procesu argumentacji oraz jakie kryteria decydowały o jego wykorzystaniu przy formułowaniu wniosków badawczych. Takie uzupełnienie zwiększyłoby przejrzystość metodologiczną pracy i wzmocniło jej spójność analityczną.

Pomimo wskazanych uwag krytycznych należy jednak podkreślić, że dobór metod badawczych jest w zasadniczym zakresie trafny, a zastosowane narzędzia badawcze umożliwiają realizację postawionych celów pracy. Wskazane ograniczenia nie mają charakteru dyskwalifikującego, lecz wskazują raczej na obszary, które mogłyby zostać pogłębione w dalszej działalności naukowej autorki.

3. STRUKTURA ROZPRAWY ORAZ OCENA ZAWARTOŚCI MERYTORYCZNEJ ROZDZIAŁÓW

Rozprawa doktorska mgr Dominiki Trojanowskiej została zbudowana w oparciu o klasyczny i czytelny układ strukturalny, obejmujący wstęp, pięć rozdziałów merytorycznych oraz zakończenie. Taki schemat należy uznać za właściwy dla rozprawy doktorskiej w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie, gdyż umożliwia logiczne przejście od zagadnień teoretycznych do analiz empirycznych i wniosków aplikacyjnych. Poszczególne rozdziały pozostają ze sobą w relacji funkcjonalnej i w większości przypadków realizują cele sformułowane we wstępie pracy.

Rozdział I ma charakter wprowadzający i teoretyczno-pojęciowy. Autorka koncentruje się w nim na omówieniu podstawowych kategorii analitycznych związanych z bezpieczeństwem międzynarodowym i regionalnym, a także na zarysowaniu uwarunkowań geopolitycznych Europy Środkowo-Wschodniej. Rozdział ten spełnia swoją funkcję porządkującą, jednak miejscami przyjmuje on charakter deskryptywny. Na stronach

poświęconych klasyfikacji zagrożeń oraz definicjom bezpieczeństwa (por. s. ok. 25–32) można zauważyć dominację prezentacji stanowisk literaturowych nad ich krytyczną analizą. Zasadne byłoby w tym miejscu wyraźniejsze wskazanie, które z przytoczonych ujęć stanowią podstawę dalszych analiz autorki, a które pełnią jedynie funkcję kontekstową. Z punktu widzenia metodologii nauk o bezpieczeństwie warto byłoby również rozważyć bardziej jednoznaczne określenie, czy autorka przyjmuje określony paradygmat bezpieczeństwa (np. realistyczny, instytucjonalny czy konstruktywistyczny), czy też świadomie stosuje podejście eklektyczne. Brak takiej deklaracji nie stanowi błędu, lecz ogranicza możliwość jednoznacznego osadzenia rozważań w określonym nurcie teoretycznym.

Rozdział II poświęcony jest analizie konfliktu rosyjsko-ukraińskiego jako czynnika determinującego zmiany w środowisku bezpieczeństwa międzynarodowego. Autorka trafnie identyfikuje kluczowe etapy eskalacji konfliktu oraz jego konsekwencje dla architektury bezpieczeństwa w Europie. Na uwagę zasługuje umiejętność łączenia faktów polityczno-wojskowych z ich implikacjami strategicznymi. W tej części pracy autorka wykazuje dobrą orientację w literaturze przedmiotu oraz umiejętność syntetyzowania złożonych procesów. Jednocześnie należy zauważyć, że w niektórych fragmentach (por. s. ok. 55–60) opis wydarzeń ma charakter narracyjny, a elementy analityczne pojawiają się w mniejszym stopniu. Zasadne byłoby pogłębienie refleksji nad tym, w jaki sposób poszczególne decyzje strategiczne Federacji Rosyjskiej oraz reakcje państw zachodnich wpłynęły na trwałe przekształcenia systemu bezpieczeństwa regionalnego, a nie jedynie na jego bieżące funkcjonowanie.

Rozdział III koncentruje się na roli Polski w systemie bezpieczeństwa euroatlantyckiego po wybuchu wojny na Ukrainie. Rozdział ten należy uznać za jeden z kluczowych elementów całej rozprawy. Autorka podejmuje próbę oceny pozycji Polski jako państwa wschodniej flanki NATO oraz ważnego podmiotu wspierającego Ukrainę politycznie, militarnie i logistycznie. Analizy zawarte na stronach ok. 80–95 są spójne i dobrze osadzone w realiach funkcjonowania struktur sojuszniczych. W tym miejscu pojawia się jednak pytanie o zakres autonomii decyzyjnej Polski w ramach NATO i UE. Autorka podkreśla wzrost znaczenia Polski w strukturach bezpieczeństwa, lecz nie zawsze w sposób wystarczająco krytyczny odnosi się do ograniczeń wynikających z asymetrii potencjałów w ramach Sojuszu. Zasadne byłoby postawienie pytania, czy wzrost roli Polski ma charakter trwały i strukturalny, czy raczej sytuacyjny, związany z bieżącą fazą konfliktu.

Rozdział IV dotyczy działań państwa w zakresie wzmocnienia bezpieczeństwa narodowego oraz adaptacji struktur obronnych do nowych zagrożeń. Autorka analizuje zmiany w polityce bezpieczeństwa, planowaniu obronnym oraz współpracy międzynarodowej.

Rozdział ten ma wyraźnie analityczny charakter i w dużym stopniu realizuje cele badawcze pracy. Na stronach ok. 110–125 autorka podejmuje problem odporności państwa i zdolności reagowania kryzysowego, co stanowi ważny wkład do badań nad bezpieczeństwem. Z metodologicznego punktu widzenia można jednak postawić pytanie o stopień operacjonalizacji pojęcia „odporność”. Autorka posługuje się tym terminem w sposób intuicyjnie zrozumiały, lecz nie zawsze precyzyjnie zdefiniowany. Zasadne byłoby odniesienie się do konkretnych modeli odporności państwa funkcjonujących w literaturze przedmiotu oraz jednoznaczne wskazanie, które z nich zostały przyjęte jako rama analityczna.

Rozdział V ma charakter podsumowująco-projektowy i zawiera wnioski oraz rekomendacje dotyczące dalszego wzmacniania bezpieczeństwa Polski. Rozdział ten należy uznać za szczególnie istotny z punktu widzenia aplikacyjnego charakteru rozprawy. Autorka formułuje konkretne postulaty dotyczące kierunków rozwoju polityki bezpieczeństwa oraz współpracy sojuszniczej (por. s. ok. 135–145). Wnioski te są w większości logicznie powiązane z wcześniejszymi analizami i mają charakter realistyczny. Jednocześnie można postawić pytanie, czy wszystkie rekomendacje zostały w równym stopniu osadzone w przeprowadzonych analizach empirycznych.

4. WARTOŚĆ NAUKOWA, NOWATORSTWO I ZNACZENIE DLA ROZWOJU DYSCYPLINY

Rozprawa doktorska mgr Dominiki Trojanowskiej posiada istotną wartość naukową, która przejawia się zarówno w doborze problematyki badawczej, jak i w sposobie jej opracowania. Autorka podejmuje zagadnienie o wysokim stopniu doniosłości poznawczej, odnoszące się do jednego z najważniejszych wyzwań bezpieczeństwa współczesnej Europy, jakim jest destabilizacja środowiska międzynarodowego w wyniku konfliktu zbrojnego o charakterze konwencjonalnym i hybrydowym. Analiza ta została osadzona w realiach funkcjonowania systemu bezpieczeństwa państwa średniej wielkości, co dodatkowo zwiększa jej wartość dla dyscypliny nauk o bezpieczeństwie. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że autorka nie ogranicza się do rozważań teoretycznych, lecz konsekwentnie odnosi swoje analizy do praktyki funkcjonowania instytucji państwowych oraz struktur sojuszniczych. W ten sposób rozprawa łączy walor poznawczy z potencjałem aplikacyjnym. Wnioski zawarte w pracy mogą stanowić punkt odniesienia dla dalszych badań nad bezpieczeństwem regionalnym, a także dla analiz eksperckich i strategicznych prowadzonych na potrzeby administracji publicznej oraz instytucji odpowiedzialnych za bezpieczeństwo narodowe. Warto również zwrócić uwagę na interdyscyplinarny charakter opracowania. Autorka sprawnie łączy elementy politologii,

studiów strategicznych, nauk o bezpieczeństwie oraz analizy instytucjonalnej. Takie podejście jest zgodne z aktualnymi trendami badawczymi w naukach o bezpieczeństwie, w których odchodzi się od wąskich, jednowymiarowych analiz na rzecz ujęć systemowych i wielopoziomowych. Rozprawa wpisuje się tym samym w nurt badań nad bezpieczeństwem kompleksowym i odpornością państwa. Z perspektywy aplikacyjnej istotne znaczenie mają również rekomendacje zawarte w końcowych partiach pracy. Autorka formułuje postulaty dotyczące dalszego wzmocnienia zdolności obronnych i adaptacyjnych państwa, zwracając uwagę na znaczenie współpracy sojuszniczej, koordynacji instytucjonalnej oraz elastyczności decyzyjnej. Choć część z tych postulatów ma charakter normatywny, to jednak są one osadzone w analizach wcześniejszych rozdziałów i odpowiadają realnym wyzwaniom stojącym przed systemem bezpieczeństwa Polski.

Podsumowując, należy stwierdzić, że rozprawa wnosi wartościowy wkład do rozwoju nauk o bezpieczeństwie, zarówno w wymiarze teoretycznym, jak i praktycznym. Jej rezultaty mogą stanowić podstawę do dalszych badań oraz do pogłębionej refleksji nad rolą Polski w systemie bezpieczeństwa regionalnego i euroatlantyckiego.

5. STYL, JĘZYK I ASPEKT FORMALNY

Rozprawa doktorska została napisana językiem naukowym, klarownym i komunikatywnym, adekwatnym do standardów obowiązujących w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie. Autorka posługuje się poprawną terminologią fachową, unikając jednocześnie nadmiernej emfazy oraz publicystycznego tonu. Wywód prowadzony jest w sposób uporządkowany i logiczny, a poszczególne partie tekstu pozostają ze sobą w spójnych relacjach treściowych i argumentacyjnych. Na pozytywną ocenę zasługuje konsekwencja stylistyczna pracy oraz umiejętność syntetyzowania złożonych zagadnień związanych z bezpieczeństwem międzynarodowym i narodowym. Autorka w sposób przejrzysty prowadzi czytelnika przez kolejne etapy analizy, zachowując równowagę pomiędzy opisem faktów a ich interpretacją naukową. Styl pracy sprzyja zrozumieniu toku rozumowania i nie utrudnia odbioru treści, co ma szczególne znaczenie przy analizie zagadnień o wysokim stopniu złożoności. Strona formalna rozprawy nie budzi zasadniczych zastrzeżeń. Przypisy oraz bibliografia zostały sporządzone w sposób poprawny i jednolity, z zachowaniem zasad właściwych dla prac naukowych. Bibliografia jest obszerna i obejmuje zarówno literaturę krajową, jak i zagraniczną, a także dokumenty strategiczne i materiały źródłowe organizacji międzynarodowych. Układ graficzny pracy, w tym spis treści, wykaz skrótów oraz ewentualne zestawienia tabelaryczne, jest czytelny i funkcjonalny. Podział pracy na rozdziały

i podrozdziały został przeprowadzony w sposób logiczny i przemyślany, co sprzyja przejrzystości wyводу oraz ułatwia śledzenie toku argumentacji. Całość spełnia wymogi edytorskie i formalne stawiane rozprawom doktorskim w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie. Po przeprowadzonej analizie i ocenie dysertacji zasadne jest zwrócenie się do Doktorantki z prośbą o odniesienie się do poniższych zagadnień, których pogłębienie pozwoliłoby na pełniejsze ukazanie przyjętych założeń badawczych oraz zastosowanej metodologii:

- 1) Jak Autorka ocenia pozycję Polski w systemie bezpieczeństwa NATO po 2022 roku w porównaniu z okresem wcześniejszym oraz jakie czynniki, jej zdaniem, mają kluczowe znaczenie dla tej pozycji?
- 2) Jaką funkcję metodologiczną pełniły pogłębione wywiady eksperckie w strukturze rozprawy i w jaki sposób materiał jakościowy został wykorzystany przy formułowaniu wniosków badawczych?
- 3) Czy pojęcie odporności państwa, którym Autorka posługuje się w rozprawie, ma charakter opisowy, czy zostało powiązane z określonymi ujęciami teoretycznymi obecnymi w literaturze nauk o bezpieczeństwie?
- 4) Czy doświadczenia Polski związane z funkcjonowaniem w warunkach konfliktu rosyjsko-ukraińskiego mogą być analizowane porównawczo z doświadczeniami innych państw wschodniej flanki NATO, a jeśli tak - jakie czynniki ograniczają możliwość takich porównań?

6. WNIOSEK KOŃCOWY

Rozprawa doktorska mgr Dominiki Trojanowskiej pt. „Wzmacnianie wschodniej flanki NATO jako element polityki bezpieczeństwa Polski w latach 2014–2024” spełnia wymagania stawiane pracom doktorskim w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie. Praca charakteryzuje się poprawnością metodologiczną, spójną strukturą, adekwatnym doбором metod badawczych oraz istotną wartością poznawczą i aplikacyjną. Autorka wykazała się samodzielnością badawczą, znajomością literatury przedmiotu oraz umiejętnością analitycznego ujmowania złożonych problemów bezpieczeństwa. Pomimo wskazanych uwag krytycznych, które nie mają charakteru dyskwalifikującego, rozprawa stanowi dojrzałe opracowanie naukowe i wnosi realny wkład do rozwoju badań nad bezpieczeństwem państwa i bezpieczeństwem regionalnym. W związku z powyższym wnoszę o dopuszczenie mgr Dominiki Trojanowskiej do dalszych etapów przewodu doktorskiego oraz o nadanie jej stopnia doktora nauk społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.